

Ayhan Geçgin - Dünyalararasında

Metis Kitap, s. 7-9

Gece soğukta bir kaya kovuğuna sığınmışım. Öyle diyorum. Gözlerimi açıyorum, bakışlarım yıldızlarla parıl parıl gece göğüyle karşılaşıyor. Birkuyunun dibinden bakar gibi bakıyorum, ters dönmüş bir uçurumun kenarından yukarıya bakıyorum. Parıltılara dönüşmüş sessizlik, uğulduyor. Kim bakıyor? Ben. Orada yatan, gözlerini ışıltılı göğ'e diken biri var, o zaman bu benim. Sonra, yoo diyorum, ben değilim, bakan ben değilim, tam tersine milyonlarca göz bebeği bana bakıyor. Bu dağların, kayaların, soğuktan çıtırdayan taşların, buza kesmiş kuru çalıların, hışırtıların, uzaklardan gelen ulumaların arasında kendimi görüyorum. Kim bu? Bu benim, bu ben değilim. Yoksa, diye aklımdan geçiyor, burada mı doğdum, bu kaya kovuğunun dibinde az önce mi doğdum? Birazdan mışıl mışıl yeniden uykuya dalacağım. Ben, hayır, o. Bir bebek gibi uyuyacak. Mışıl mışıl değil, tetikte. Hiçbir şey bilmiyorum artık, gerçekten bir bebek gibiyim. Dahası, sanki her an yeniden doğuyorum. Nereye? Bu gövdeye. Bu yetişkin gövdesine, bu yara bere içindeki iki büküm, kemikleri çıkmış gövdeye. Bir adım var mı? Ne zamandır buradayım, niçin buradayım, bilmiyorum. Burası deyip duruyorum ama burası neresi? Düşünüyorum, bu bir dünya mı, dünya hâlâ var mı? Adlar var: gece göğü, dağ, kaya, soğuk, uluma, hırıltı, inleme. Sözcükler hâlâ var, kafamdalar. Gözlerim açık ya da kapalı, bir şeye bakayım bakmayayım, birsözcük birden bir ampul gibi kafamda yanıyor. Ama cızırdayan bir ampul, parlak değil, yanıp sönüyor, titreşiyor. Işığı kendinden başka hiçbir şeyi aydınlatmıyor. Adını söylediğim, eğer ağızımdan dökülmüyorsa kafamda cızırdayarak yanan, yanlış bir şeyin adı olabilir. Gece göğü dediğim çöl mü, taş dediğim yoksa bir bitki mi? Her şeyi belki yanlış adlandırıyorum. Uluma sesleri. Öyle mi? Bir canlı, yaşayan bir can kaldı mı? Kalmıştır kalmıştır, sen ne diyorsun, dünya eskisinden daha kalabalık. Gök aysız, hiç yıldız yok. Neredeyse tümünden karanlık. Daha demin ıslıl ıslıl değil miydi? Demek değildi. Gözkapaklarım açılıp kapanıyor. Orada burada koyu parlaklıklar gözlerimin önünde ya da içinde çakıp sönüyor. Görmeyen gözlerimi hissediyorum. Gözlerime neredeyse acıyacağım. Yazık gözlerim. Yüzümü toprağa gömeceğim, iyice gömeceğim, gözyaşlarımla toprağı ıslatacağım. Neler gördün gözlerim, ağlama gözlerim. Neler? Hiçbir şey. Uluma sesleri yaklaşıyor, biçim değiştiriyor. Kulak kesiliyorum. Bunlar uluma değil, bunlar kahkaha, bu çoraklıkta biri gülüyor, biri kahkaha atıyor. Benden başkası olmadığına göre kahkahalar atan benim. Hiç nedensiz kahkahalar atıyorum. Gerçekten bir bebek gibiyim, nasıl yürüyebiliyorum, şaşıyorum. Adım atmayı,

yürümeyi bana kim öğretmiş olabilir? Acaba bir annem var mıydı? Yoksa bir bitki, bir ot gibi bu kayanın dibinden, topraktan mı doğdum? Bitkiler insanlar gibi doğmadıklarına göre bittim. Bitmek? Belki de kendimi terk edilmiş bir bebek saymalıyım. Terk edilmiş? Peki ne tarafından? Ne zaman? Ayrıca neden? Terk edilmeme yol açan olay, eğer gerçekten olmuşsa, unutmuşum. Hafızam olayla birlikte yitmiş. Bu durumda bir geçmiş yok. Peki ya gelecek? Gelecek de yok, şaşırtıcı gerçekten, sanki o da çok uzun süre önce yitmiş. Öyleyse ben şimdi benden sonra kalan neyse oyum. Ama benden sonra ne kaldı, bu et, bu kemik torbası kaldı. Kemikleri bir torbaya koymuşlar, demişler al. Hayır, uluma değil, kahkaha değil, hırıltı ya da mırıltı da değil, başka bir ses. Benim sesim değil, başkasının. Benden başkası olmadığına göre hangi başkasının? Sanki hiç susmuyor, yine de gerçekten onu işitiyor muyum, bilmiyorum. Bir ses değil bu, hayır hiç ses yok. Aysız bir gece, sessiz bir gece. Yaktığım ateş çoktan sönmüş. Çıt yok. Zaten söylediği bir şey yok, varsa bile ben anlamıyorum. Tek bildiğim acı veriyor, duyar duymaz elektriğe tutulmuşçasına acıyla kıvranıyorum. O zaman bu sesin, sese benzeyen bu sessiz mi sesli mi belirsiz sesin hep var olduğunu, hiç durmadan konuşup durduğunu anlıyorum.